

Še nekaj dni, še nekaj ur — in srce bo zvezda, . . . srce, ki ji dotrpi, izdrhti, . . . vdano, brez sovraštva . . . Da, sovraštva ni in ni več v njem, . . . tudi do neusmiljene mačehe ne, . . . saj so vse kali sovraštva že davno zatrte v spominu na materin uk, uklo-njene v tihem, voljnem trpljenju že brezštevilne dni . . .

Plameneče srce! — Po zasluženju manjše in večje, jasnejše in medlejše . . . Njega blesk je blesk — nebes, . . . ki so odprta pod njim . . . Njega nebeški sijaj žari v vsepokojni sen, poln nadzemskih radosti . . . Njega luč je luč pravičnega Boga, ki poveličuje ž njo krivično bolest . . .

Ah, sen lečilni, visok do zvezd, . . . v tebi smehljaje ugasujejo in ugasnejo v gorje prebujene oči . . .

* * *

(Konec prihodnjič.)

Kosec.

Za koscem mladim — sama smrt —
kjer prej žarel je pisan prt,
kjer prej cvetel je božji vrt.

— — — — —
In s koso bridko kosec mlad
stoji sred pokošenih trat,
zavriska — in zapoje si,
da glas njegov gre do vasi.
„O še nocoj, o še nocoj
razgret obraz bo, dekle, tvoj;
ko mesec skril se bo za hrib,
te ljubil bom za sladek hip. —
Ob jutru žalovala boš,
na tihem se jokala boš,
jaz travico kosil bom spet,
za menoj bo umiral cvet.“ —

Kristina.

